

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

01.03.2021 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Samo posiadanie gruntu, budynku lub budowli przez przedsiębiorcę nie jest wystarczające dla uznania ich za składniki majątku związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, wyrok TK z 24 lutego 2021 r., sygn. SK 39/19 _____ 3

Brak opodatkowania VAT kar umownych (opłat dodatkowych) z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotu leasingu po zakończeniu umowy leasingu, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 lutego 2021 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.849.2020.1.AJB _____ 4

Samo posiadanie gruntu, budynku lub budowli przez przedsiębiorcę nie jest wystarczające dla uznania ich za składniki majątku związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, wyrok TK z 24 lutego 2021 r., sygn. SK 39/19

Dnia 24 lutego 2021 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok, zgodnie z którym, **art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych rozumiany w ten sposób, że o związku gruntu, budynku lub budowli z prowadzeniem działalności gospodarczej decyduje wyłącznie posiadanie gruntu, budynku lub budowli przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą, są niezgodne z przepisami Konstytucji RP.**

Zgodnie z dosłownym brzmieniem przepisu analizowanego przez Trybunał, dla uznania składnika majątku za związany z prowadzeniem działalności gospodarczej wystarczające jest posiadanie ich przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Wyrok Trybunału uznał tę regulację za niekonstytucyjną.

Zdaniem Trybunału, opodatkowanie przedmiotów opodatkowania nieposiadających faktycznego związku (w tym majątku osobistego, niestanowiącego części przedsiębiorstwa) stanowi nieproporcjonalną ingerencję w prawo własności obywatela, przy braku przejrzystych kryteriów i uzasadnienia takiej ingerencji.

Komentarz eksperta

Omawiany wyrok TK niejako podsumowuje trwający od wielu lat spór dotyczący opodatkowania majątku prywatnego przedsiębiorców. Zakwalifikowanie gruntów lub budynków do kategorii związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej powoduje zastosowanie wyższych stawek podatku (nawet kilkakrotnie). W przypadku budowli, związane z prowadzeniem działalności gospodarczej ma jeszcze dalej idące skutki, ponieważ tylko budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej podlegają opodatkowaniu.

W praktyce, dosłowne brzmienie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych,

zgodnie z którym dla zastosowania wyższych stawek podatku lub opodatkowania budowli wystarczało samo posiadanie ich przez przedsiębiorcę powodowało opór podatników. Opór ten wynikał z podejścia organów do prywatnych składników majątku, które były opodatkowane wyższą stawką podatku jedynie dlatego, że podatnik prowadził działalność gospodarczą. W wyniku sporów, sądy administracyjne coraz częściej prezentowały koncepcję, zgodnie z którą organy powinny ustalać, które składniki majątku podatnika stanowią część przedsiębiorstwa, a które majątek prywatny i na tej podstawie odpowiednio różnicować zasady opodatkowania (tak np. wyrok NSA z 28 kwietnia 2020 r., sygn. akt II FSK 3047/19).

Omawiany wyrok potwierdził wykładnię wypracowaną przez NSA i uczynił ją powszechnie obowiązującą. Ponadto, w przypadku zakończonych postępowań, w których zastosowano przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją, strony postępowań będą mogły wnioskować o wznowienie postępowań (terminy w poszczególnych postępowaniach będą biegły od dnia publikacji wyroku w Dzienniku Ustaw).

W powyższym kontekście warto zauważyć, że pomimo iż skarga konstytucyjna pochodziła od osoby fizycznej, a ustne uzasadnienie motywów wyroku koncentrowało się na osobach fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, sentencja wyroku dotyczy wszystkich podatników, tj. zarówno osób fizycznych, prawnych, jak i innych jednostek będących podatnikami. W tym zakresie, w chwili obecnej niejasna jest kwestia stosowania wyroku do innych rodzajów podmiotów, takich jak np. spółki.

Obecnie, oczekujemy na publikację wyroku w Dzienniku Ustaw RP i sporządzenie pisemnego uzasadnienia.

PIOTR NOWOSIELSKI
DORADCA PODATKOWY

Brak opodatkowania VAT kar umownych (opłat dodatkowych) z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotu leasingu po zakończeniu umowy leasingu, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 lutego 2021 r., sygn. 0113-KD IPT1-2.4012.849.2020.1.AJB

Kara umowna (opłata dodatkowa) z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotu leasingu po wypowiedzeniu/zakończeniu umowy leasingu, którą obciążany jest korzystający, naruszający obowiązek zwrotu przedmiotu leasingu, nie podlega opodatkowaniu VAT, ponieważ z postanowień umowy leasingu jednoznacznie wynika brak zgody spółki na dalsze korzystanie z przedmiotu leasingu przez korzystającego. Brak zgody, także dorozumianej, na dalsze korzystanie z przedmiotu leasingu potwierdzają także podejmowane przez spółkę działania windykacyjne. W rezultacie, pomiędzy spółką a byłym korzystającym brak jest jawnego lub dorozumianego stosunku prawnego, w ramach którego spełnione byłyby świadczenia wzajemne.

Kara umowna bądź opłata dodatkowa wypłacana w takich okolicznościach z tego tytułu nie jest więc płatnością za świadczenie usługi, lecz rekompensatą za pozbawienie właściciela prawa do swobodnego dysponowania przedmiotem leasingu i wynika z tego tytułu szkody. Nie ma przy tym znaczenia, czy w konkretnej umowie leasingu użyto określenia „kara umowna” czy „opłata dodatkowa”, ponieważ charakter tego roszczenia w obu przypadkach jest analogiczny.

Komentarz eksperta

Omawiana interpretacja dotyczy zagadnienia budzącego w niektórych okolicznościach istotne wątpliwości interpretacyjne, mianowicie oceny, czy dane świadczenie powinno być kwalifikowane jako wynagrodzenie z tytułu świadczenia usług opodatkowanych VAT, czy też jako płatność o charakterze odszkodowawczym, niepodlegająca opodatkowaniu VAT.

Analiza orzecznictwa TSUE wydawanego w stanach faktycznych dotyczących świadczeń o charakterze odszkodowawczym prowadzi do wniosku, iż dla właściwej kwalifikacji takich świadczeń do celów VAT istotne są okoliczności związane ze zgodą drugiej strony transakcji na określone zachowanie kontrahenta (lub jej brakiem, tj. naruszeniem warunków umowy przez drugą stronę). Sama nazwa świadczenia nie ma natomiast przesądzającego znaczenia dla celów VAT.

Przykładowo, w wyroku z 15 grudnia 1993 r. w sprawie C-63/92 Lubbock Fine and Co TSUE potwierdził możliwość uznania transakcji, której przedmiotem było wcześniejsze rozwiązanie umowy najmu (przez najemcę, za zgodą wynajmującego) jako transakcji podlegającej zakresowi VAT. Natomiast w wyroku z 1 lipca 1982 r. w sprawie C-222/81 BAZ Bausystem AG TSUE stwierdził, iż odsetki za opóźnienie w płatności nie stanowią wynagrodzenia za transakcję handlową, lecz jedynie rekompensatą za opóźnienie w płatności niepodlegającą VAT.

Omawiana interpretacja stanowi przykład kolejnej, wydanej w ostatnim czasie interpretacji indywidualnej, w której stwierdzono, iż opłaty pobierane z tytułu korzystania z przedmiotu leasingu po wypowiedzeniu/zakończeniu trwania umowy i upływie terminu zwrotu, należy traktować jako świadczenia odszkodowawcze niepodlegające opodatkowaniu VAT. Podobnie DKIS wypowiedział się w interpretacjach indywidualnych z 29 grudnia 2020 r. (sygn. 0114-KDIP4-3.4012.546.2020.1.KM) czy z 14 lipca 2020 r. (sygn. 0114-KDIP4-3.4012.242.2020.I.MP).

Tezy omawianej interpretacji należy ocenić pozytywnie. W niniejszych okolicznościach nie są bowiem spełniane wszystkie

przesłanki (wypracowane w orzecznictwie TSUE), których zaistnienie warunkuje kwalifikację danej transakcji/świadczenia jako usług podlegających opodatkowaniu VAT.

Przede wszystkim nie można uznać, iż opłaty pobierane w związku z niezwróceniem przedmiotu leasingu w wymaganym terminie, stanowią wynagrodzenie w zamian za usługę świadczoną przez podatnika. Kwoty te są bowiem należne podatnikowi z powodu naruszenia przez klienta obowiązku zwrotu np. pojazdu w wymaganym terminie i jako takie mają zrekompensować podatnikowi szkody ponoszone w związku z tym, iż nie może on

swobodnie dysponować swoją własnością i czerpać z niej pożytków.

Warto również zauważyć, iż organ pośrednio przyznał, iż sam fakt, że w niektórych przypadkach, z przyczyn ekonomicznych, podatnik nie podejmuje wszystkich możliwych działań windykacyjnych mających na celu odzyskanie przedmiotu leasingu, nie oznacza automatycznie, iż podatnik wyraża zgodę na korzystanie przez drugą stronę np. z pojazdu.

JUSTYNA PUŁKA
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kwestia uwzględniania w ramach ulgi B+R kosztów kwalifikowanych, które zostały uwzględnione w kalkulacji dochodu osiągniętego z działalności gospodarczej prowadzonej, na terenie SSE oraz z działalności objętej decyzją o wsparciu, wyrok WSA we Wrocławiu z 22 października 2020 r., sygn. I SA/WR 325/20	7
Dyspozycją art. 11 ust. 3 polsko-luksemburskiej UPO objęte są wyłącznie odsetki powstałe na skutek korzystania przez określony podmiot z kapitału banku, wyrok NSA z 22 października 2020 r., sygn. II FSK 2558/18	7
Kwestia opodatkowania VAT usługi nabywania (zbywania) wierzytelności przez bank, wyrok WSA w Warszawie z 22 października 2020 r., sygn. III SA/WA 2677/19	8
Kwestia ustalenia podstawy opodatkowania na podstawie art. 24b ust. 3 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 27 października 2020 r., sygn. III SA/WA 232/20	8
Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów kwot wypłaconych przez bank klientom w sytuacji uznania reklamacji za niezasadną, wyrok WSA w Warszawie z 21 października 2020 r., sygn. III SA/WA 59/20	9
Kwestia stosowania art. 21 ust. 1 pkt 2a i art. 15e ust. 1 pkt 1 ustawy CIT odnośnie do usług pośrednictwa finansowego, wyrok WSA w Warszawie z 21 października 2020 r., sygn. III SA/WA 104/20	9

Kwestia uwzględniania w ramach ulgi B+R kosztów kwalifikowanych, które zostały uwzględnione w kalkulacji dochodu osiągniętego z działalności gospodarczej prowadzonej, na terenie SSE oraz z działalności objętej decyzją o wsparciu, wyrok WSA we Wrocławiu z 22 października 2020 r., sygn. I SA/WR 325/20

W przepisie art. 18d ust. 6 ustawy CIT, mowa jest też o kalkulacji dochodu zwolnionego, a nie wymiaru przysługującego i obliczonego zwolnienia. W kalkulacji dochodu zwolnionego uczestniczy cały dochód z działalności strefowej/objętej decyzją o wsparciu, a więc i wszystkie koszty kwalifikowane związane z działalnością strefową/objętą decyzją o wsparciu.

Koszty kwalifikowane uwzględniane w kalkulacji dochodu zwolnionego, o których mowa w art. 18d ust. 6 ustawy CIT, oznaczają wszystkie koszty kwalifikowane stanowiące dla spółki odpowiednio koszty działalności prowadzonej na terenie SSE i koszty działalności prowadzonej na terenie wskazanym w decyzji – nie objęte odliczeniem, o którym mowa w tym przepisie.

Odliczeniu podlegałyby natomiast koszty kwalifikowane, które nie są kosztami działalności przedmiotowo zwolnionej od podatku w oparciu o art. 17 ust. 1 pkt 34 i 34a ustawy CIT.

Dyspozycją art. 11 ust. 3 polsko-luksemburskiej UPO objęte są wyłącznie odsetki powstałe na skutek korzystania przez określony podmiot z kapitału banku, wyrok NSA z 22 października 2020 r., sygn. II FSK 2558/18

Odsetki wypłacone w związku z istnieniem umów z podmiotami nie będącymi bankami, nie mogą zostać uznane za odsetki wypłacone

z tytułu kredytu czy pożyczki udzielonej przez bank. Dyspozycją art. 11 ust. 3 polsko-luksemburskiej UPO, objęte są wyłącznie odsetki powstałe na skutek korzystania przez określony podmiot z kapitału banku. Pojęcie „z tytułu” nie może oznaczać niczym nieograniczonego tytułu. Pojęcie to należy odnosić wyłącznie do odsetek wypłaconych na podstawie umowy zawartej z bankiem.

Błędnie sąd I instancji uznaje, że dyspozycją tego przepisu objęte są odsetki wypłacane z tytułu korzystania ze środków finansowych osoby trzeciej – nie będącej bankiem – nawet jeżeli udostępnianie tych środków odbywa się na skutek wstąpienia tej osoby trzeciej w prawa zaspokojonego wierzyciela będącego bankiem. W rozpatrywanej sprawie, skoro nastąpiła zmiana jednego z kredytodawców i – na mocy umowy cesji – stała się nim spółka z siedzibą w Luksemburgu, która nie jest bankiem, w dniu wypłaty odsetek nie stanowią one praw z pożyczki czy kredytu udzielonej przez bank, gdyż doszło do zmiany strony umowy. Zatem, w wyniku dokonanej czynności, odsetki płacone od wierzyciela przejętych przez podmiot z Luksemburga utracą charakter odsetek od pożyczek lub kredytów udzielonych przez bank, z którym podpisana została umowa. Bank nie ponosi obciążeń z tytułu podatku u źródła od udzielonej części pożyczki czy kredytu.

Podmiot niebędący bankiem (podmiot z Luksemburga) nie może zatem korzystać z przywileju zwolnienia z opodatkowania w państwie źródła (tj. w rozpatrywanej sprawie w Polsce) przychodu z tytułu odsetek od pożyczki udzielonej przez bank. Dyspozycją art. 11 ust. 3 polsko-luksemburskiej UPO, co należy powtórzyć, objęte są wyłącznie odsetki powstałe na skutek korzystania przez określony podmiot z kapitału banku.

Kwestia opodatkowania VAT usługi nabywania (zbywania) wierzytelności przez bank, wyrok WSA w Warszawie z 22 października 2020 r., sygn. III SA/WA 2677/19

Zakup wierzytelności w celu ich windykacji we własnym zakresie lub dalszej odprzedaży mieści się w zakresie zastosowania art. 43 ust. 15 ustawy VAT, wyłącznie w przypadku, w którym dana transakcja zakupu wierzytelności (tj. odpłatnej cesji wierzytelności) jest dokonywana w celu świadczenia usług ściągania długów, w tym faktoringu. W przypadku, w którym transakcja zakupu wierzytelności nie jest dokonywana w celu świadczenia usług ściągania długów, w tym faktoringu, w stosunku do takiej transakcji nie będzie miał zastosowania art. 43 ust. 15 ustawy VAT. Nie zaprzecza temu: (i) prawo nabywcy wierzytelności do skierowania nabytej (już własnej) wierzytelności do windykacji, jeżeli zobowiązanie z niej płynące stanie się wymagalne lub (ii) prawo do dalszej odprzedaży wierzytelności.

Z opisu zdarzenia przyszłego wynika, że bank nabywa (zbywa) wierzytelności pewne i niewymagalne. Nie ma podstaw do przyjmowania, że będą to wierzytelności trudne w chwili nabycia. Z opisu zdarzenia przyszłego nie wynika również aby cena zależała od jakichkolwiek późniejszych okoliczności związanych ze spłatą wierzytelności. Nie można zrównywać, nawet przez analogię, cesji wierzytelności z faktoringiem. Nie można zatem uznać, że w realiach niniejszej sprawy dochodzi do jakiegokolwiek wyręczenia sprzedającego przy ściąganiu długu. Bank kupione wierzytelności będzie mógł egzekwować, ale we własnym imieniu i na swoją rzecz, jeżeli zajdzie taka potrzeba; jak wskazano we wniosku w momencie nabycia wierzytelności potrzeb windykacyjnych nie ma. Nie ma pokrycia w opisie zdarzenia przyszłego twierdzenie organu, że celem usług jest „uwolnienie” sprzedawcy od ciężaru egzekwowania wierzytelności, bo na zbywcy wierzytelności, na moment dokonywania transakcji, taki ciężar nie spoczywa; nabywane wierzytelności są pewne i niewymagalne.

W analizowanym zdarzeniu przyszłym, zakup wierzytelności nie powinien być uznany za usługę ściągania długów, w tym faktoringu, o której mowa w art. 43 ust. 15 pkt 1 ustawy VAT, z uwagi na brak więzi prawnych w odniesieniu do danej wierzytelności między bankiem a zbywcą, po dokonaniu zakupu wierzytelności. Z momentem zakupu wierzytelności zbywca uzyska bowiem wynagrodzenie od banku i na tym etapie jej relacje z zbywcą się zakończą.

Skoro opisywane we wniosku czynności powinny podlegać zwolnieniu od opodatkowania na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT, nie było podstaw aby przyjmować, że podstawę opodatkowania stanowić będzie kwota, odpowiednio dyskonta, opłaty transakcyjnej odpowiadająca sumie kwoty dyskonta i opłaty transakcyjnej - pomniejszona o kwotę należnego podatku. Zgodnie bowiem z prawidłową wykładnią ww. przepisów, podstawa opodatkowania przedmiotowych transakcji nie ulega pomniejszeniu o kwotę podatku VAT, z uwagi na to, iż wskazane czynności podlegają zwolnieniu z VAT.

Kwestia ustalenia podstawy opodatkowania na podstawie art. 24b ust. 3 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 27 października 2020 r., sygn. III SA/WA 232/20

Mając na uwadze wnioski płynące z wykładni językowej art. 24b ust. 3 ustawy CIT (uwzględniającej całe brzmienie interpretowanego przepisu, w szczególności to, że wartość początkowa środka trwałego - budynku jest ustalana na pierwszy dzień każdego miesiąca oraz to, że wynika z prowadzonej ewidencji), z wykładni systemowej (w relacji do innych przepisów ustawy dotyczących określania wartości początkowej środka trwałego oraz odpisów amortyzacyjnych) oraz z wykładni celowościowej, uznać należy, że organ interpretacyjny dokonał prawidłowej wykładni wskazanych przepisów uznając, iż wartość początkowa środka trwałego na pierwszy dzień każdego miesiąca powinna być ustalana z pominięciem dokonanych odpisów amortyzacyjnych, a z uwzględnieniem ulepszeń, odłączenia części składowych, itp.

Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów kwot wypłaconych przez bank klientom w sytuacji uznania reklamacji za niezasadną, wyrok WSA w Warszawie z 21 października 2020 r., sygn. III SA/WA 59/20

Przedstawione we wniosku wydatki związane z wypłatą kwot na rzecz klientów w sytuacji uznania ich reklamacji za niezasadną, stanowią koszt reprezentacji, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy CIT. Świadczy o tym dobitnie cel ponoszenia przez bank tych wydatków, wynikający z przedstawionego we wniosku stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego. Bank bowiem jednoznacznie, kilkakrotnie akcentował we wniosku, że sporne wydatki ponosi dbając o utrzymanie jak najlepszych opinii o swoich produktach i o swojej działalności.

We wniosku zostało wskazane również, że bank dokonuje wypłat na rzecz klientów, pomimo uznania ich reklamacji za niezasadne, żeby uniknąć utraty zaufania klientów do banku i – w konsekwencji – uniknąć pogorszenia opinii na temat banku. Również przedstawiając swoje stanowisko we wniosku, bank akcentował przyczyny wypłaty sporych kwot, które jednoznacznie odnoszą się do wizerunku banku. Bank odwoływał się bowiem do zaufania klienta, opinii na temat banku, jego produktów i jego działalności, czy też „reputacji w społeczeństwie”. Bank wskazał, że celem dokonywania spornych wypłat jest „pozostawienie jak najlepszej opinii w produktach banku i jego działalności”.

Mając na uwadze przedstawiony we wniosku cel dokonywanych na rzecz klientów, spornych wypłat, w żadnym razie nie można się zgodzić, że „nie chodzi tu bezpośrednio o wizerunek firmy”. To właśnie ten wizerunek banku, chęć utrzymania jak najlepszych opinii wśród klientów, także tych potencjalnych jest celem po-

noszenia wydatków na rzecz klientów, mimo uznania ich reklamacji za niezasadne.

Kwestia stosowania art. 21 ust. 1 pkt 2a i art. 15e ust. 1 pkt 1 ustawy CIT odnośnie do usług pośrednictwa finansowego, wyrok WSA w Warszawie z 21 października 2020 r., sygn. III SA/WA 104/20

Nieprawidłowe jest stanowisko organu interpretacyjnego, że przedstawiona przez spółkę usługa pośrednictwa finansowego stanowi „świadczenie o podobnym charakterze” do usług wprost wymienionych w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT. Fakt, że usługi świadczone na rzecz spółki przez T. GmbH są podobne do usług o charakterze konsultingowym, doradczym i zarządczym, nie przesądza, że elementy te przeważają w zawieranej przez spółkę umowie pośrednictwa.

Świadczeniem o podobnym charakterze w rozumieniu art. 15e ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, będzie świadczenie równorzędne pod względem prawnym do wymienionego przez ustawodawcę, posiadające przeważające cechy konkretnego świadczenia wymienionego w katalogu z art. 15e ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, oraz realizujące podobny cel (cele) gospodarczy, do konkretnego świadczenia wymienionego w tym przepisie.

Usługi świadczone na rzecz spółki przez T. GmbH na podstawie umowy o pośrednictwie finansowym, są usługami o konkretnym, wymiernym i „uchwytnym” podatkowo wyniku. Cechy tej umowy nie mają zatem takiego „niematerialnego” charakteru, o jakim mowa w art. 15e ust. 1 pkt 1 ustawy CIT. Przesądza o tym efekt działań usługodawcy, którym jest umowa zawarta przez spółkę z instytucją finansową. Taki wymierny efekt usług świadczonych przez T. GmbH odróżnia je od usług objętych regulacją art. 15e ust. 1 pkt 1 ustawy CIT.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Kwestia kwalifikowania dla celów podatku VAT transakcji z wykorzystaniem kart paliwowych, realizowanych w modelu trójstronnym, interpretacja ogólna Ministra Finansów z 15 lutego 2021 r., sygn. PT9.8101.3.2020	11
Brak opodatkowania VAT transferu emitowanych voucherów. Kwestia opodatkowania prowizji należnej za usługi pośrednictwa, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11 lutego 2021 r., sygn. 0114-KDIP1-3.4012.692.2020.1.KP	11
Brak obowiązku podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych w przypadku uczestnictwa członków samorządu zawodowego w szkoleniach organizowanych przez ten samorząd, interpretacja ogólna Ministra Finansów z 15 lutego 2021 r., sygn. DD3.8201.2.2018	12
Ulga B+R - zasady dokonywania odliczeń w następnych latach, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 5 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.519.2020.1.APO	12
Brak obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników podmiotu zagranicznego - obywateli Gruzji, oddelegowanych przez ten podmiot do pracy na terenie Polski, decyzja Oddziału ZUS w Lublinie z 15 stycznia 2021 r., sygn. DI/200000/43/956/2020	12

Kwestia kwalifikowania dla celów podatku VAT transakcji z wykorzystaniem kart paliwowych, realizowanych w modelu trójstronnym, interpretacja ogólna Ministra Finansów z 15 lutego 2021 r., sygn. PT9.8101.3.2020

Fakt przeniesienia uprawnienia do dysponowania towarem jak właściciel przez dostawcę towaru (prowadzącego stację paliw), bezpośrednio na rzecz odbiorcy w ramach transakcji z wykorzystaniem kart paliwowych, powinien zostać stwierdzony w przypadku kumulatywnego spełnienia poniższych przesłanek: (i) nabycia towaru przez odbiorcę (posiadacza karty) bezpośrednio od dostawców; (ii) decydowania wyłącznie przez odbiorcę w szczególności o sposobach nabycia towaru (wybór miejsca nabycia), ilości oraz jakości towaru, momencie zakupu i sposobie wykorzystania towaru; (iii) ponoszenia przez odbiorcę (z wyłączeniem podmiotu pośredniczącego) całości kosztów związanych z nabyciem towaru; (iv) ograniczenia się podmiotu pośredniczącego do udostępnienia odbiorcy instrumentu finansowego pozwalającego nabyć towar.

W przypadku łącznego spełnienia powyższych przesłanek, działalność podmiotu pośredniczącego między dostawcą a odbiorcą towaru, prowadząca się do udostępnienia kart paliwowych, powinna zostać zakwalifikowana jako świadczenie usług na rzecz tego ostatniego.

Brak opodatkowania VAT transferu emitowanych voucherów. Kwestia opodatkowania prowizji należnej za usługi pośrednictwa, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11 lutego 2021 r., sygn. 0114-KDIP1-3.4012.692.2020.1.KP

Wnioskodawca dokonuje transferu voucherów, w stosunku do których w momencie ich emisji znane jest miejsce świadczenia usług, tj. terytorium Polski. Jednocześnie, w związku z możliwością ich wymiany u wnioskodawcy w okresie ważności na inny voucher (uprawniony do realizacji innego prezentu), w tym na voucher o niższej lub wyższej wartości, prawdziwe jest twierdzenie, że w momencie transferu vouchera (przekazania go klientowi

w formie papierowej lub elektronicznej), poza miejscem świadczenia, którym z pewnością będzie terytorium Polski, nie można określić ani stawki VAT (voucher może być zamieniony na inny, podlegający zamianie na prezent podlegający opodatkowaniu według innej stawki VAT), ani podstawy opodatkowania (voucher może być zamieniony na inny o wyższej lub niższej wartości).

W tej sytuacji należy stwierdzić, że emitowane przez wnioskodawcę voucher, stanowią bony różnego przeznaczenia, o których mowa w art. 2 pkt 44 ustawy VAT. W konsekwencji ich transfer nie podlega opodatkowaniu VAT, zgodnie z art. 8b ust. 1 zdanie drugie ustawy VAT.

Reasumując, w świetle art. 2 pkt 43 i 44, art. 8a ust. 1 i art. 8b ust. 1 ustawy VAT, transfer emitowanych przez wnioskodawcę voucherów, o określonej wartości nominalnej, upoważniających do skorzystania ze wskazanego prezentu lub jednego z kilku wskazanych prezentów i wymiennalnych na inne voucher z oferty wnioskodawcy w okresie ich ważności (zarówno o takiej samej wartości nominalnej, jak i o wartości niższej, a za odpowiednią dopłatą również wyższej), nie podlega opodatkowaniu podatkiem VAT.

W opisanej sytuacji transferu voucherów - jako bonów różnego przeznaczenia - dokonuje wnioskodawca, natomiast podmiotami faktycznie świadczącymi usługi w zamian za te voucher są partnerzy wnioskodawcy. Z tytułu pośrednictwa w sprzedaży świadczenia danego partnera, wnioskodawca uzyskuje wynagrodzenie prowizyjne obliczone jako określony w umowie z tym partnerem % od świadczenia partnera stanowiącego prezent.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie czynnością podlegającą opodatkowaniu VAT, na podstawie art. 8b ust. 2 ustawy VAT, będzie świadczona przez wnioskodawcę na rzecz danego partnera usługa pośrednictwa w sprzedaży, za którą wnioskodawca otrzymuje wynagrodzenie prowizyjne. Zatem, opodatkowaniu VAT w odniesieniu do dystrybuowanych voucherów będzie podlegała wyłącznie prowizja należna wnioskodawcy, stanowiąca ekwiwalent usługi pośrednictwa świadczonej na rzecz partnera.

Brak obowiązku podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych w przypadku uczestnictwa członków samorządu zawodowego w szkoleniach organizowanych przez ten samorząd, interpretacja ogólna Ministra Finansów z 15 lutego 2021 r., sygn. DD3.8201.2.2018

Uzyskane od samorządu zawodowego świadczenie, polegające na zapewnieniu uczestnictwa członków tego samorządu w szkoleniach, nie stanowi przychodu, gdyż: (i) ma charakter świadczenia wzajemnego członków samorządu zawodowego i samego samorządu, co wynika z regulacji na poziomie ustawowym, (ii) otrzymanie świadczenia jest konsekwencją spełnienia przez członka samorządu zawodowego innego świadczenia finansowego na rzecz swojego samorządu zawodowego (ze względu na sam obowiązek opłacania składek na rzecz samorządu, co oznacza, że indywidualne zwolnienie z opłacania składek nie ma wpływu na powstanie obowiązku podatkowego), (iii) uczestnictwo w takim szkoleniu stanowi realizację ustawowego obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych (a organizacja szkolenia/refundacja kosztów poniesionych przez członka samorządu na szkolenie jest finansowana również ze składek członków tego samorządu).

Ulga B+R - zasady dokonywania odliczeń w następnych latach, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 5 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.519.2020.1.APO

W analizowanej sprawie, spółka w związku z prowadzoną działalnością B+R w rozumieniu art. 4a pkt 26-28 ustawy CIT, poniosła w 2019 r. koszty B+R. Zatem, należy stwierdzić, że spółka w 2019 r., nabyła prawo do skorzystania z odliczenia tych kosztów kwalifikowanych. Skoro za ten rok dochód spółki, ustalony zgodnie z art. 7 ustawy CIT, był niższy niż kwota poniesionych w 2019 r. kosztów B+R, to należy uznać, że spółce przysługuje prawo do dokonania odliczeń w ramach ulgi B+R w kolejnych sześciu latach podatkowych - w myśl art. 18d ust. 8 ustawy CIT (przy spełnieniu pozostałych wymagań określonych w ustawie CIT).

W sytuacji, gdy w 2020 r. spółka będzie miała prawo do odliczenia na podstawie art. 18d ustawy CIT (przy spełnieniu pozostałych wymagań określonych w tym artykule), kosztów B+R poniesionych w 2020 r. oraz w latach poprzednich, tj. w 2019 r., wskazanego odliczenia może ona dokonać poczynszyszy od kosztów poniesionych najwcześniej, tj. na zasadzie FIFO.

W sytuacji, gdy podlegająca odliczeniu w 2020 r., kwota kosztów B+R poniesionych w tym roku oraz w roku poprzednim, tj. w 2019 r., będzie wyższa, niż kwota dochodu za 2020 r. ustalonego zgodnie z art. 7 ustawy CIT, spółka nabędzie prawo, o którym mowa w art. 18d ust. 8 zdanie drugie ustawy CIT - do dokonania odliczeń w ramach ulgi B+R (przy spełnieniu pozostałych wymagań określonych w tym artykule) w zeznaniach za kolejno następujące po sobie sześć lat podatkowych następujących bezpośrednio po roku, w którym podatnik skorzystał lub miał prawo skorzystać z odliczenia.

Brak obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników podmiotu zagranicznego - obywateli Gruzji, oddelegowanych przez ten podmiot do pracy na terenie Polski, decyzja Oddziału ZUS w Lublinie z 15 stycznia 2021 r., sygn. DI/200000/43/956/2020

W analizowanej sprawie przedsiębiorca nie będzie pracodawcą dla oddelegowanych pracowników -obywateli Gruzji, nie będzie zawierał z nimi żadnych umów rodzących obowiązek ubezpieczeń społecznych, pomimo tego, że praca będzie wykonywana na terenie Polski. Umowa będzie zawierana jedynie z pracodawcą gruzińskim na mocy której, opisani pracownicy będą delegowani do pracy na terenie Polski.

W związku z tym, dla przedsiębiorcy nie powstanie obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne za oddelegowanych pracowników - obywateli Gruzji, na mocy art. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Przedsiębiorca nie będzie również w konsekwencji płatnikiem składek w rozumieniu art. 4 pkt 2 tejże ustawy.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

ANDRZEJ PACZUSKI
tel. +48 510 051 712
andrzej.paczuski@ptpodatki.pl

ANDRZEJ TAUDUL
tel. +48 502 184 839
andrzej.taudul@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl